

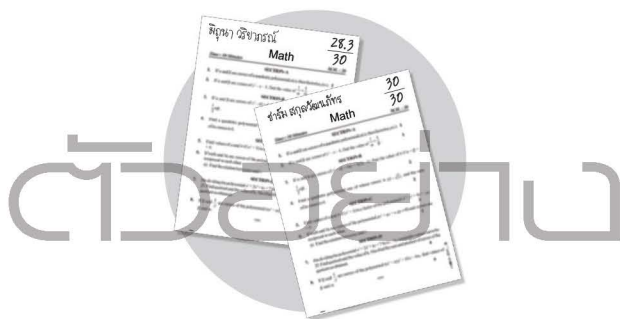

ENEMY ZONE

ในสถานะศัตรู

Chiffon_cake เขียน
Raineemeow ภาพ

Enemy Zone
ในสถานะศัตรู

ตัวอย่าง

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์รายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

อยู่ใน Friend Zone ว่าแย่แล้ว

เจอ Enemy Zone เข้าไป แย่กว่าเยอะ...

ประโยคเด็ดจากคุณ Chiffon_cake คือคำที่บอกเล่าความรู้สึกของตัวเองของเราได้ดีจริงๆ ค่ะ เพราะ Enemy Zone ในสถานะศัตรู เล่มนี้ว่าด้วยเรื่องรักก็รักก็ว้ายนักเรียนทางเกว๋วซ่าของคนสองคนที่ใช้คำว่า 'ศัตรู' ในการอธิบายสถานะระหว่างพวกเขา

เมื่อจูนได้พบกับชาร์มก็เกิดความรู้สึกบางอย่างขึ้นในใจ แต่ต่อมากลับต้องเก็บความรู้สึกนั้นเอาไว้ไม่สามารถบอกให้ใครรู้โดยเฉพาะกับคู่กรณีที่เป็นทั้งเพื่อนบ้านและเพื่อนร่วมรุ่น เพราะชาร์มมักจะแสดงท่าทีที่ไม่ใครเป็นมิตรออกมาเสมอ จูนจึงเลือกที่จะปฏิบัติต่ออีกฝ่ายด้วยความเป็นอริไม่ต่างกัน แม้ความจริงแล้วจะเป็นความรู้สึกที่ตรงข้ามกันอย่างสุดขั้วก็ตาม

เรื่องราวต่อจากนี้จึงมีทั้งสุข เศร้า เหงา ซึ่ง เฮฮา สมกับเป็นวัยแห่งการเรียนรู้โลกกว้างและทำความรู้จักกับตัวเอง รับรองได้เลยค่ะจะทำให้คุณผู้อ่านที่ตัดสินใจหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาประทับใจกับเรื่องราวของพวกเขาอย่างแน่นอน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ตั้งขึ้นจากจินตนาการของฟุซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

ตัวอย่าง

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ตัวอย่าง
ภาคมัธยมศึกษา

Introduction

มีเพียงไม่กี่ตระกูลที่ชาร์มถูกปลูกฝังมาตั้งแต่เด็กว่าคนเหล่านั่นคือคู่แข่งที่ชาร์มจำได้ดีที่สุดเห็นจะเป็นตระกูล 'วริยาภรณ์'

และที่นางงงก็คือเวลานี้ชาร์มกำลังยื่นถือตะกร้าผลไม้ท่ามกลางฝนตกหนักอยู่หน้าบ้านของคนในตระกูลนี้
ฟังดูแล้วก็น่าประหลาดใจอยู่นิดๆ

ถ้าชาร์มไม่ออกไปเตะบอลกับเพื่อนๆ จนลืมเอาตะกร้าผลไม้ที่มารดาฝากไว้ไปให้เพื่อนบ้านหลังใหม่ ชาร์มก็คงไม่ลงทุนลุยน้ำลุยฝนมาอยู่หน้าบ้านหลังนี้ในเวลาที่ฝนตกหนักแบบนี้หรอก

และถ้าหากสงสัยว่าทำไมชาร์มต้องมายื่นรอให้ของขวัญกับเพื่อนบ้านลูกหลานตระกูลวริยาภรณ์ผู้ซึ่งเป็นศัตรูคู่แข่งกับตระกูลสกุลวัฒนภัทรของเขานั้นก็เป็นเพราะมารดาของชาร์มเป็นคนที่ไม่มีใคร

เป็นคนรุ่นลูกที่ใครๆ ต่างก็กล่าวว่าเธอคือที่สุดแห่งการอุปถัมภ์ดูแล นอกจากจะเป็นสะใภ้ที่แต่งงานมาและถูกจัดให้อยู่จนนอกวงการธุรกิจมูลค่าหลายพันล้านของที่บ้านแล้ว เธอยังเป็นนักเขียนซึ่งไม่เคยมีใครในตระกูลสกุลวัฒนภัทรที่ดำรงชีพอย่างศิลปินมาก่อน

แต่เรื่องนั้นชาร์มไม่เข้าใจและก็ไม่คิดจะสนใจ

เพราะที่ชาร์มรู้ดีที่สุดก็คือแม่ของเขานั้นดูมาก

ดูอย่างน่าหนักใจหนักใจ และที่สำคัญ...เธอไม่เคยมองตระกูลไหน

เป็นศัตรูเหมือนอย่างที่เคยถูกปลูกฝังมาเลยแม้แต่น้อย

นี่ถ้าคุณเซอร์รู้ว่ชาร์มลิ้มเอาตะกร้าผลไม้มาให้คนบ้านนี้ตั้งแต่ตอนกลางวัน ชาร์มโดนสวดยับแน้ เด็กน้อยตัวโตลงทุนเป๊ยกไปหลายส่วน ก็เพื่อที่จะทำภารกิจที่ถูกมอบหมายให้สำเร็จลุล่วง เพียงเพราะไม่อยากฟังเสียงบ่นจากมารดา

เหตุผลก็มีเท่านั้นเอง

ชาร์มหรือตามองผ่านกล่องจำนวนมากมายมหาศาลที่อยู่หน้าบ้าน เมื่อตะกี้เขาเอื้อมมือไปกดอดแล้วและดูเหมือนว่าคนในบ้านจะยังไม่รู้ว่าเขามืออีกข้างของเขาหมุนร่มสี่สไลไปมาระหว่างที่คิดว่าควรจะกดอดอีกสักครั้งดีหรือไม่

แล้วเขาก็ต้องตกใจเมื่อเห็นร่มอีกคันโผล่มาจากในบ้าน ได้ร่มคันนั้นเป็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่ยอายุอานามรุ่นราวคราวเดียวกันกับเขา

อีกฝ่ายเป็นเจ้าของดวงหน้าน่ารักน่ามอง แต่ชาร์มกลับรู้สึกไม่ค่อยอยากจะมีองเท่าไหร่นัก

หน้าตาดีเกินไป

สง่างามเกินไป

งดงามเกินไป

ชาร์มรับมือไม่ถูก

"แม่ให้อามาให้" ชาร์มยื่นตะกร้าผลไม้ไปใส่มือจูน ทายาทสายตรงคนเล็กสุดของตระกูลวริยาภรณ์ "ของขวัญต้อนรับเพื่อนบ้านใหม่"

จูนมองตะกร้าในมือแล้วค่อยๆ ขยับสายตามองชาร์ม ในสายตาของเขาตอนนั้นเต็มไปด้วยความไม่เข้าใจว่าทำไมคนคนนี้ต้องฝาสายฝนนำสิ่งนี้มาให้ ทั้งๆ ที่สามารถให้ในวันรุ่งพຼ່งนี้ที่อากาศอาจจะดีกว่าก็ได้

แต่ถึงอย่างนั้นจูนก็ยังไม่หลงลืมมารยาท

"ขอบ..."

ทว่าชาร์มกลับเดินลืวตรงกลับบ้านของตัวเองไม่ยอมมออยู่รอฟังแม้กระทั่งคำขอบคุณ ซึ่งสร้างความประหลาดใจให้กับจูนเป็นอย่างมาก เพราะเขาได้เห็นเสี้ยวหน้าของชาร์มเพียงแวบเดียว

แม้ฉันจะมองไม่เห็นน้ำชาโรมไม่ชัด แต่ที่แน่ๆ เขากลับสร้างภาพจำบางอย่างให้กับคนที่เห็นได้อย่างน่าอัศจรรย์

ทั้งคู่รู้จักชื่อกัน แต่ไม่ค่อยคุ้นหน้าค่าตา และที่สำคัญ...เด็กหนุ่มทั้งสองต่างก็ไม่รู้ว่ากำลังจะกลายเป็นพรหมลิขิตของกันและกัน

ตัวอย่าง

Chapter 1

ที่ผมกำลังยืนจ้องเขม็งอยู่ตรงหน้าคือบ้านของลูกหลานทางแถวตระกูลสกุลวิฆนัทธร

คำถามที่เกิดขึ้นในใจของผมก็คือ...นี่ทางแถวแล้วจริงๆ หรือ ถ้าทางแถวยังใหญ่บิ๊กเบิ้มและมีคนงานดูแลบ้านเต็มไปหมดแบบนี้ ผมไม่อยากจะนึกสภาพบ้านของคนที่อยู่หัวแถวเลย

"เอ๊ะ นั่นใครนะ" คุณน้าคนหนึ่งที่คุณเหมือนจะเป็นนายใหญ่ของบ้านพูดกับคนของเธอระหว่างที่กำลังมองดูผมซึ่งยืนอยู่อีกฝั่งหนึ่งของประตูรั้ว "อืม อืม ไปเปิดหน่อยสิ"

"ค่ะ คุณเชอร์รี่"

ไม่นานนักพี่สาวแม่บ้านอายุไม่เกินสามสิบก็มาเปิดประตูรับผม

"สวัสดีค่ะ"

"คือผม..."

"น้องมาจากบ้านหลังใหม่ตรงนั้นใช่ไหมคะ"

"ใช่ครับ อันนี้..." ผมพยายามจะนำเสนอขนมที่แม่เลี้ยงผมทำมาฝากคนในบ้านหลังนี้เพื่อตอบแทนสำหรับตะกร้าผลไม้ ผมเป็นคนอาสาเข้ามาที่บ้านสกุลวิฆนัทธรเองเพราะเบื่อบรรยากาศในบ้าน

เพื่อความเปลี่ยนแปลง เพื่อที่ตัวเองยังทำใจให้คุ้นชินไม่ได้สักที

"คุณเชอร์รี่ น้องมาจากบ้านวริยาภรณ์ค่ะ!"

"อู๋ย แยกกิตติศักดิ์" น้ำเซอริ้อาหมือทาบอก "เข้ามาก่อนสิลูก ชื่อน้องจูน ไช้มัย"

ผมก้าวเท้าเข้าไปในบ้านอย่างเคอะๆ เชนๆ ก่อนที่จะล้มความรู้สึกนั้นไป เมื่อเห็นการแต่งตัวของคุณน้ำเซอริ เธอเป็นนิยามของคนที่ไม่แต่งตัวตามใจตัวเอง และไม่สนใจโลกที่แท้จริง บนชุดเดรสของเธอ นั้นน่าจะมีเกือบทุกสีบนโลกเลยทีเดียว

"สวัสดีครับคุณน้ำ คุณแม่..." ปลายเสียงของผมแผ่วไป ก่อนจะเอ่ยขึ้นมาใหม่ "น้ำผกาให้เอามาให้ะครับ ตอบแทนตะกร้าผลไม้"

"น้ำผกา?" น้ำเซอริทำเสียงสูง และเมื่อเห็นสีหน้าของผมเธอก็เริ่มยิ้มร่า "อ้อ ผกาขอบคุณด้วยนะจ๊ะ นี่เราอายุเท่าไรแล้วนะ"

"สิบห้าครับ"

"สิบห้าหรอจ้ะ ก็เท่าซารัมนะสิ" ไข่เด็กหนุ่มที่ยืนอยู่กลางสายฝนเมื่อคืนสินะ "เคยเจอหรือยังจ๊ะ ซารัมลูกน้ำนะ สูงๆ หล่อๆ หน้าบึ้งๆ หน่อย"

ผมอดที่จะส่งเสียงหัวเราะหึๆ ไม่ได้ "เคยแล้วครับ แวบๆ"

"จ้ะก็เข้ามาเล่นในบ้านก่อนสิ เดี่ยวน้ำเรียกซารัมกับฉานลงมา จูนน่าจะไปเข้าโรงเรียน BB ไช้ปะรู้จักกับสองคนนั้นไว้ก็ดีนะจะได้มีเพื่อนตั้งแต่เข้าไปเรียนเลยเิง"

"คือผม..." ผมไม่ได้อยู่ในอารมณ์ที่จะเมกเฟรนด์กับใครใหม่เลยจริงๆ

"เข้ามาเลยจ๊ะ เข้ามาเลย" น้ำเซอริเดินนำผมเข้าไปในบ้าน

ผมเกร็งจนตัวสั่น จำได้ว่านี่มันต่างจากสิ่งที่เคยถูกปลุกฝังเอาไว้เมื่อครั้งยังเด็ก ญาติๆ หลายคนเพียบบอกผมว่าอย่าไปยุ่งกับคนบ้านสกุลฉันทะนะ นิสัยไม่ดี ชอบเอารัดเอาเปรียบอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ก็ไม่น่าเหมือนกัน อาจเพราะคุณน้ำเซอริใจดีแบบนี้ถึงได้กลายเป็นลูกหลานสุดปลายหางแถว

เป็นแบบที่คนดีและคนนิสัยดีๆ เขาเป็นกันนี้แหละ

ภายในบ้านใหญ่โตโอ่อ่ายิ่งกว่าบ้านของผม แต่ไม่เหมือนบ้านของคนมีดังที่ทั่วไปที่ผมเคยเห็น ข้างของข้างในไม่ใช่เฟอร์นิเจอร์ราคาแพง แต่เป็นงานศิลปะหลากหลายอย่างตั้งแต่พื้นลามไปจนถึงโต๊ะ เครื่องใช้ต่างๆ แม้จะดูไม่เป็นที่

เป็นทาง แต่เมื่อมองดีๆ กลับเห็นความเข้ากันและความดูดีหลายอย่าง เรียกได้ว่าเป็นบ้านที่ให้บริการการศของควมอบอุ่นสบายและความคิดสร้างสรรค์

ได้ข่าวว่าคุณน้ำเชอร์รี่เป็นนักเรียน บ้านนักเรียนเป็นอย่างนี้เองสินะ

"ฉาน ชาร์ม ลงมากินขนม!" ผมสะดุ้งโหยงเมื่อน้ำเชอร์รี่ส่งเสียงดัง เธอส่งยิ้มอบอุ่นมาให้แล้วพูดว่า "บ้านนี้จะอยู่กันอย่างเอื้อกันๆ หน่อยนะ ทำใจนะจ๊ะ"

"ขนมอะไรครับ" น่าจะเป็นชาร์มที่ร้องถามกลับลงมา

"ไม่รู้เหมือนกัน ลงมาก่อน!"

คุณน้ำคงมีคอนเซ็ปต์ 'เมนูๆ คุยกับลูก' แน่ๆ เลยทีเดียว ผมคิดในใจเล่นๆ เนื่องจากเท่าที่รู้ข้อมูลบ้านนี้มาอย่างหยาบๆ จำได้น้ำเชอร์รี่เลี้ยงดูลูกชายทั้งสองของเธอด้วยตัวคนเดียวด้วยเงินจากตระกูลสกุลวัฒนภัทรซึ่งเป็นของสามี คุณน้ำเพียงน้อยนิด และทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวของคุณน้ำที่มีอยู่อย่างมหาศาลด้วยเหตุนี้ล่ะมังเธอจึงต้องทำตัวให้เข้ากับลูกชายหน่อย

เสียงฝีเท้าดังตึงตึงตามกันมา เจ้าของเสียงแรกเป็นเด็กหนุ่มร่างสูงในวัยม.ปลาย ผมคิดว่าคนนี้น่าจะเป็นพี่ฉาน เขามีแววคล้ายชาร์มที่ผมเจอเมื่อคืน แต่ดูโตกว่าและนิ่งกว่ามากๆ

"นี่ฉานจะ อยู่ ม.หก แล้ว ฉาน นี่จูน ลูกบ้านวชิราภรณ์ไง"

ผมกลืนน้ำลายลงคอระหว่างทะเลาะกับตัวเองในหัว ก่อนจะพยักหน้าน้อยๆ รับเสียงทักทายว่า "ไง" ของพี่ฉาน และความรู้สึกที่ชวนปวดเคียรเวียนเกล้าก็ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ยิ่งเมื่อเจอเจ้าของฝีเท้าที่สองซึ่งเดินตามพี่ชายลงมา ผมก็แทบจะหยุดหายใจ

ชาร์ม

ชาร์มที่ดูแตกต่างจากเด็กหนุ่มที่อยู่ได้ร่มท่ามกลางฝนตกหนักเมื่อคืนอย่างสิ้นเชิง

มันทำหน้าบึ้งใส่ผมทันทีพร้อมกับมองมาด้วยสายตาเหมือนผมเป็นตัวประหลาดที่หลุดมาจากดาวดวงอื่น แต่ตอนนั้นผมไม่ได้มีสติมากพอที่จะต่อสู้กลับด้วยสายตา เพราะผมกำลัง...

สตัน

พี่มานที่ว่าหล่อมากแล้ว แต่สำหรับผมผมคิดว่าน่าจะขีดซ้ายตกขอบไปเลยเมื่อเทียบกับชาร์ม เจ้าใจว่าหล่อคนละแบบ แต่ดวงหน้าของชาร์มมันดึงดูดใจผมอย่างน่าประหลาด ก่อให้เกิดเสียงหัวใจที่เต้นตึกตกรุนแรง

โอเค ผมรู้ตัวมาตั้งแต่ขึ้นประณมกแล้วว่าชอบผู้ชาย แต่ไม่เคยมีใครทำให้รู้สึกใจเต้นมากมายขนาดนี้ได้ นอกจากไอ้ชาร์มคนนี้

เหมือนโลกหยุดหมุนไปพักนึงเลย

"ไอ้เนี่มาโมอะแม่" ชาร์มพนถ้อยคำเป็นพิชตอหน้าผมทันที

"ทำไมเสียมารยาทอย่างนั้น นี่จูนใจ ลูกบ้าน..."

"ผมรู้ว่ามันเป็นใคร มันนี่แหละเป็นคนมารับตะกร้าผลไม้จากแม่เมื่อคืน"

ชาร์มมองผมอย่างไม่ไว้ใจ

เอาละ ผมควรจะตั้งสติตัวเองมาโฟกัสกับไอ้คนหน้าบึ้งคนนี้ รู้สึกกดดันหน่อยๆ ยิ่งไปกว่านี้ไม่รู้ เหมือนแบกศักดิ์ศรีของทั้งเครือญาติบ้านวริยภรณ์เอาไว้บนปา

"คนนี่น่าจะเป็นชาร์มสินะครับ" ผมตัดสินใจให้ความสำคัญกับผู้ใหญ่อย่างน้ำเชอร์รี่ดีกว่า

"ใช่จ้ะ ที่น้ำบอกว่าหน้าตาดีใจ" น้ำเชอร์รี่เหล่มองลูกชายคล้ายกับไม่ค่อยเต็มใจที่จะชมเท่าไรนัก ซึ่งผมมองเธอออก เธอคงกลัวว่าจะทำลูกชายหลงตัวเอง ทั้งๆ ที่ลับหลังเธอชมแล้วชมอีก

"เหอครับ" ผมยิ้มพรวาย "แต่ผมว่าพี่มานหน้าตาดีกว่านะ"

โกหกคำโต

ไอ้ชาร์มอัปปากหวนทันที ส่วนพี่มานก็ยิ้มน้อยๆ คล้ายกับมองออกว่าผมต้องการแก้มชาร์ม

"ขนมอร่อยดีนะแม่" เขาพูดกับมารดาอย่างอบอุ่น

"นี่จูน อุ่มอิมจัดใส่จานมาให้แล้ว จูนนี่สิจะมานั่งกินด้วยกัน"

พี่มานที่นั่งลงก่อนเพื่อน ก่อนที่ชาร์มจะนั่งที่นั่งข้างๆ มันมองผมด้วยสายตาไม่ต้อนรับอย่างแรง ผมลังเลเล็กน้อย แต่พี่ชายคนโตกลับทำให้ผมตัดสินใจได้ง่ายขึ้น

"มากินด้วยกันเร็ว เราสองคนจัดการไม่หมดหรอก"

"ฉมาน ไม่ต้องไปชวนมันได้ปะ"

"ทำไมจะชวนไม่ได้"

"มันเป็นศัตรูเรานะ ฉมานก็รู้"

ไม่นานนักชาร์มก็โดนพี่ชายโบกกะโหลกไปหนึ่งที ภาพนั้นทำให้ผมหลุดข้าออกมาอย่างกลั้นเอาไว้ไม่อยู่ น้ำเซอรีก็เข้ามาตามผมด้วย ซึ่งนั่นทำให้ความร้อนในตัวชาร์มนั้นปะทุขึ้นมาอีก

ไม่รู้ว่าแม่เป็นก้อนพลังไฟปลอมตัวมาเป็นมนุษย์หรือเปล่า

"หิวเราหาพอมึงเหอ" ชาร์มกัดฟันคำผม

"เฮลละ แม่จะไม่ทนแล้ว" น้ำเซอรีจับตัวผมให้นั่งลงฝั่งตรงข้ามกับสองพี่น้องในที่สุด "ชาร์ม แม่บอกก็ครั้งก็หนแล้วที่บ้านเราจะไม่เกลียดหรือตัดสินใครง่าย ๆ ถ้าเราไม่รู้จักคนคนนั้นดีพอไม่ว่าคนคนนั้นจะมาจากตระกูลไหนก็ช่าง"

แม่ก็เห็นหน้ามันนี่ ลูกชายคนเล็กเถียงเสียงดัง "หน้าตาแบบนี้ยัง گیر้าย ร้ายแน่นอน"

ผมเนี่ยจะดูร้ายสำหรับชาร์ม

เอ่อ...ซ็อกเหมือนกันนะ

"ร้ายตรงไหนวะ หน้าตาโคตรดี" พี่ฉมานไม่เห็นด้วย "ถ้าพุงนี้จุนไปเรียนแล้วทั้งโรงเรียนไม่พูดถึงจุนนะ กูจะยกกีตาร์ของกูให้มึงไปเลย"

ชาร์มหูฟังอย่างสนใจ แต่มันก็ตัดประเด็นนั้นทิ้งไป "แม่กับฉมานอาจจะมองไม่ออก แต่ผมอะมองออก มันต้องมีอะไรบางอย่างในใจแน่ๆ"

อะไรบางอย่างที่เกี่ยวกับการที่กูคิดว่ามึงเป็นคนหล่อกว่าที่พูดเท่าที่กูเคยเห็นมาในชีวิตเลยอะเหอ

ไม่ๆ ผมคิดว่ามันไม่มีทางรู้ความจริงเรื่องนี้ผ่านสีหน้าผมแน่ ผมซ่อนความรู้สึกเก่ง

"ชาร์มอคติ" น้ำเซอรีก็ลอกตา

"ไม่ได้อคติ"

"แค่เพราะลุนเป็นนริยาภรณ์เนี่ยนะ"

"ผม..." ชาร์มเริ่มเถียงไม่ออก "ผมไม่..."

"วันหลังก็อย่าไปฟังลุนชิตให้มาก" พีฉานพนลม "ลุนชิตก็เหมือน Shit ภาษาอังกฤษไง มึงไม่รู้หรอ"

น้ำเชอริหัวเราะลั่นอีกครั้ง "เดี๋ยวแม่ไปทำงานก่อน อยู่กันดีๆ นะ ชาร์ม อย่าแกล้งลุน ฉานช่วยดูด้วย ลุนเป็นแขกบ้านเรือนะ"

ผมกำลังจะบอกคุณน้ำว่าขอตัวกลับ แต่คุณน้ำกลับเดินลืวไปยังห้องทำงานของตัวเองเป็นที่เรียบร้อย ตอนนี้อยู่ในห้องอาหารนี่จึงมีเพียงผม กับสองพี่น้องนั่งกินขนมอยู่ในจานด้วยกัน

ผมรู้สึกอึดอัดกับสายตาของชาร์มมาก มันมองผมอย่างร้ายๆ คล้ายตำหนิ ผสมกับความไม่ไว้ใจ แต่นั่นไม่ได้ทำให้ผมเจ็บเลยแม้แต่นิดเดียว สิ่งที่ทำให้ผมเจ็บเห็นจะเป็นความหล่ออย่างร้ายกาจที่ไม่อาจจะทำหน้ายังงั้นมันก็ดูหล่อฉิบหายอยู่ดี

หน้าตาหล่อเหลาของมันทำให้ผมกระอักกระอ่วนใจเกินจะต้าน

"โอเคเปล่าลุน" พีฉานถามอย่างใจดี "อย่าไปใส่ใจชาร์มมันเลย"

"เหอะๆ" ผมเกาท้ายทอยเก๋ๆ "ได้ยินว่าพี่เล่นกีตาร์หรอครับ"

"ใช่ มีวงด้วยนะ"

"โอ้ เจ๋ง"

"พี่เล่นกีตาร์กับร้องประสานนะ"

"ผมนึกว่าพี่จะร้องนำซะอีก"

"ฮ่าๆๆ ทำไม่คิดงั้น"

"อออว่ามันออก"

"ชมไหม้ยเนี่ย"

"ชมสิครับ"

เคว้ง!

ชาร์มจงใจทำล้อตลกใส่ฉาน "มึงจะถามอะไรพี่กูขนาดนั้น"

"ลุนไม่ได้ถามอะไรมาเลย" พีฉานเหล่มองน้องตัวเองอย่างปลงๆ

"มันต้องมาดูดความลับของตระกูลเราแน่ๆ"

"อะไรของมึง"

"ฉันทูไม่ออกหรอก" ชาร์มยังคงยืนหยัดในความคิดของตัวเอง

"เอ็ง! ถึงจุนจะมาดูดความลับของบ้านเราจริงๆ มึงคิดว่ากูกับมึงจะมีความลับอะไรบอกจุนมันบ้าง"

"..." คนหน้าบึ้งเถียงไม่ออกอีกครั้ง

"เรามันลูกหลานสุดปลายหางแฉวงนะ แคร่รู้ข้อบรรพบุรุษก็ถือว่ารู้เยอะแล้วเหอะ"

"ชาร์มไม่ไว้ใจมัน"

"พี่ฉาน" ผมกระแอม "ผมคิดว่าผมกลับดีกว่า"

"เออดีได้หัวไปเลย" ชาร์มเอ่ยอย่างไม่ได้ดูคำดูดี

"ชาร์ม เป็นเมียไรของมึงเนี่ย" พี่ฉานเอ็ด

"ก็ชาร์มไม่ชอบมันอะ!"

"ผมก็ไม่ชอบมันเหมือนกันครับ" ผมตอบทั้งๆ ที่ใจกระตุกกับประโยคนั้นแปลกๆ แต่ผมเลือกมองข้ามความรู้สึกนั้น

"มึงไม่เคยเป็นแบบนี้เลยนะ" พี่ชายหันไปหาน้องชายแล้วจ้องเขม็งกระทั่งต่อมาสายตาของพี่ฉานก็เปลี่ยนไปเป็นล้อเลียน "มึงคิดว่าจุนน่ารักใม่ะ"

"หา!" ใช้ชาร์มมันตกใจอย่างยิ่งใหญ่มากครับ ผมขบอก "ปะ...บ้าไปแล้ว"

"ก็เพราะว่าจุนน่ารักจนใจมึงสั้นนะสิ มึงก็เลยทำตัวไม่ถูก ใช้ความถ้อยของตัวเองกลบเกลื่อน"

"ฉาน!"

"หรือกูพูดไม่จริง"

"ไม่ใช่สักหน่อย ไม่มีทาง" ชาร์มมองผมเหมือนผมเป็นรัฐบาลที่ช่วยแตกมันดูเกลียดผมขนาดนั้นเลยล่ะครับ

"อย่ามาหนีความจริง"

"ชาร์มไม่ได้หนี"

"กุฟี่สิ่งนะ"

"ไม่คุยด้วยแล้ว" ชาร์มทิ้งส้อมในมือแล้วก็เดินหนีออกไปเลย

ผมกะปริบตาปริบๆ คิดว่าตัวเองคงถือเป็นจริงเป็นจังกับบทสนทนาของสองพี่น้องเมื่อสักครู่นี้ไม่ได้ เพราะพี่มานเหมือนต้องการจะแกล้งน้องชายมากกว่า เขายึดตามหลังน้องที่หายตัวไปแล้วก่อนจะเก็บรอยยิ้มนั้นมาให้ผมด้วย

"โทษทีนะจูน" พี่มานถอนหายใจ "ปกติชาร์มมันไม่ใช่คนแบบนี้จริงๆ"

"ไม่เป็นไรครับ" พอคนที่หล่อบาดจิตบาดใจคนนั้นหายไประยะหนึ่ง ผมก็ได้หายใจหายคอโล่งขึ้นอีกครั้ง "แปลกใหม่สำหรับผมดี"

"พี่ชอบที่เราสู้มันกลับด้วย ไม่ค่อยมีใครไฟต์มันกลับแบบนี้ ที่โรงเรียนมันเป็นหัวหนักแก๊ง ทั้งรุ่นเพื่อน รุ่นพี่ รุ่นน้องมีแต่สไปลีย์มันหมดเลย"

"แล้วพี่มานไม่สไปลีย์เหรอครับ"

อีกฝ่ายถอนหายใจ "พยายามเลิกอยู่"

เป็นที่ของผมที่ต้องยิ้มบ้าง "ผมไม่มีพี่ชายเลย"

"แล้วมีน้องปะ"

คำถามนี้สะท้อนใจผมนิดหน่อย แต่ยังงัดก็ต้องตอบตามความจริงออกไป "มีน้องเลี้ยงนะครับ เป็นเด็กแฝด เรียนอยู่ชั้นประถม"

"อ้อ"

"แฝดชอบเล่นอะไรที่ใช้พลัง เดี่ยวพี่มานก็จะเห็นแวบไปแวบมาตามถนนของหมู่บ้านนี้แหละ"

"ซึ่ซ้ออะไรบ้างล่ะ"

"วัดก้าก้ากับวิสก็ครับ"

"พูดจริงใจมั้ยเนี่ย" พี่มานกล่าวอย่างทิ้งๆ

"พูดจริงครับ" ผมยิ้มเย็น "พี่มานเดี๋ยวผมขอตัว..."

"นี่มียังไม่กลับอีกเหรอ!" ผมสะดุ้งสุดตัวเมื่อจู่ๆ ชาร์มก็โผล่หน้ามาจากบันไดแล้วตะโกนเสียงดัง ผมชักจะมีน้ำให้ขึ้นมา จึงได้กล่าวสวนมันกลับไป

"ยังเลย ว่าจะอยู่อีกสักสองสามวัน"

"เหอะ!" แล้วมันก็หายไปอีกรอบ

พี่ชายของมันทำสีหน้าปล่อยว้างอย่างเหนียวหนาย ก่อนที่เขาจะยิ้มอย่างมีเลศนัย

"จูนอยากกวตืนชาร์มมันเล่นๆ ปะ"

"หา?"

"ขึ้นไปดูห้องข้างบนกัน"

ผมกะพริบตาปริบๆ อีกครั้ง "ผมคิดว่าไม่น่าจะเหมาะ..."

"พี่ขอเหอะ ใจชาร์มกวตืนเกินไป มันต้องมีคนกำราบ"

"กำราบด้วยการไปทำให้มันโกรธมากขึ้นเนี่ยะครับ" ด้วยความที่ผมกับชาร์มอายุเท่ากัน ผมเลยคิดว่าไม่ต้องสุภาพตอนที่พูดถึงมันก็ได้

"ใช่"

"..."

"รูดน้ำมันเข้ากองไฟไง เคยได้ยินมั๊ย"

แล้วการที่ทำแบบนั้นไฟมันจะสงบลงได้ยังไงวะครับ ใจพี่มานให้ตายเถอะ พี่น้องบ้านนี้ช่างเป็นอะไรที่เข้าใจยากจริงๆ

ชั้นบนของบ้านไม่ได้แตกต่างจากชั้นล่างเท่าไรนัก การตกแต่งส่วนใหญ่เต็มไปด้วยผลงานศิลปะทั้งภาพเขียนและงานปั้น แต่เมื่อตัดภาพไปที่ห้องนอนของลูกชายสองคน ผมนึกว่าอยู่กันคนละโลก

ห้องของพี่มานเป็นห้องที่เต็มไปด้วยของที่วัยรุ่นส่วนใหญ่มีกัน ทั้งกีตาร์โปร่งหลายตัว ของเล่นต่างๆ เครื่องเล่นเกม คอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะ หนังสือการ์ตูนเต็มตู้ หนังสือเรียนที่วางซ้อนกันเป็นชั้นๆ บนโต๊ะ (ตามประสาเด็กเตรียมสอบเข้ามหา'ลัย) และบนผนังก็เต็มไปด้วยโปสเตอร์หนังซูเปอร์ฮีโร่ใดๆ แม้จะดูรกตาแต่ก็จัดได้เป็นระเบียบดี

ส่วนห้องนอนของคนน้องอย่างชาร์ม ผมทันเห็นแค่แวบๆ เพราะแค่มันโผล่หัวมาเห็นผมอยู่บนชั้นสองของบ้านตัวเอง มันก็อำปากค้างอย่างไม่อยากเชื่อก่อนจะปิดประตูเสียงดังปัง

"นี่ไง" พีฉานหยิบกีตาร์ขึ้นมา จากนั้นก็นั่งลงบนเตียงแล้วดีดสองสามที
"เห็นว่าสนใจกีตาร์ เล่นเป็นหรือยัง"

"ยังไม่ค่อยเป็นเลยครับ แต่อยากหัดเล่นอยู่นะ" ผมตอบตามความจริง
อยู่กับพีฉานแล้วผมรู้สึกปลอดภัย ผิดกับคนหน้าหล่อบาดจิตบาดใจอย่างชาร์ม
ที่อยู่ใกล้ๆ แล้วรู้สึกหายใจไม่ออก ไม่รู้ว่าเป็นเพราะมันหล่อเกินไป หรือเป็นเพราะ
มันทำหน้าเหมือนอยากจะทำอะไรกับผมกันแน่

"เหอะๆ" อีกฝ่ายยิ้มแปลกๆ กึ่งเกรงใจกึ่งอยากพูดอะไรสักอย่าง

"มีอะไรหรือเปล่าครับ"

"ช่วงนี้...พีฉารายได้พิเศษอยู่นะ"

"อ้อ"

"ค่าตัวแพงมาก พีฉาไม่อยากรบกวนแม่" เขาถอนหายใจ "ไม่ได้กดดันนะ
แต่ถ้าจูนอยากเรียนกีตาร์ พี่ว่าพี่สอนให้ได้"

ความรู้สึกสนใจของผมพุ่งทะยานอะไรก็ตามที่ทำให้ผมไม่ต้องอยู่บ้านได้
ในตอนนั้นผมแทบจะทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างทิ้งไป เพียงแต่ว่าการที่ตกลงเรียนกีตาร์กับพีฉาน
ก็คงจะต้องเจอหน้าชาร์มบ่อยๆ ซึ่งบอกตามตรงว่าผมไม่ค่อยมีกำลังใจที่จะเจอมัน
เท่าไรหรอก

ในใจผมมันตีกันระหว่างอยากเจอชาร์มกับอยากหนีมันไปให้พ้นๆ

"ขอคิดก่อนได้มั๊ยครับ" ผมยิ้มอย่างรักขาน้ำใจ

"ได้เลย ไม่ว่ากัน" พีฉานพยักพริบไปทางกีตาร์ข้างหลังผม "ลองหยิบมา
ตัวหนึ่งสิ เดี๋ยวพี่สอนคอร์สต่างๆ ให้ก่อน"

"เอ่อ..."

"ไม่ต้องเกรงใจ ส่วนนี้ไม่ได้คิดดั่งค์" เขาขยับตาให้ผม

เมื่อได้ยินว่าพีฉานมีความกล้าที่จะหยิบกีตาร์ขึ้นมา ผมทั้งตัวลง
นั่งบนเตียงของพีฉาน จากนั้นก็เริ่มเรียนกีตาร์กับเขา

บอกตามตรงเลยว่า...พี่เขาสอนดีโคตรๆ

ใช้เวลาไม่ถึงสิบนาทีผมก็สามารถเล่นเพลงสั้นๆ ที่มีคอร์สต่างๆ ได้
ใจผมนี้ก็อยากจะตอบตกลงเรียนกับพีฉานทันที ถ้าไม่ติดที่ชาร์มก็คงจะ

ตอบตกลงไปแล้ว

หรือผมควรจะเรียน แล้วค่อยหาทางเลี้ยงมันในอนาคตดีนะ

"ฉาน" คนที่เสียงดังที่สุดในบ้านตะโกนเรียกพี่ชายอยู่ที่หน้าประตู
"ไปห่างกัน!"

"ไม่ไปอะ" พี่ฉานตอบแบบไม่ใส่ใจ

"ไปเป็นเพื่อนหน่อย" ชาร์มพยายามมองข้ามผม

"จูน ไปเป็นเพื่อนชาร์มมัย"

"ไม่ครับ"

"ไม่!"

ผมกับชาร์มตอบพร้อมกัน จากนั้นมันก็พูดต่อ "ชาร์มจะไปกับจูนได้อย่างไร
เราเพิ่งเคยเจอหน้ากันนะ"

"อยู่กับจูนก็เพิ่งเคยเจอหน้ากัน ตอนนี้น่าจะอยู่บนเตียงด้วยกันแล้วเนี่ย"

ชาร์มทำสีหน้าตกใจ ผมวางกีตาร์ลงที่เดิมก่อนจะบอกลาพี่ฉาน "ผม
ขอกลับบ้านดีกว่าครับ"

"โอเค ตามใจ ไว้เจอกันใหม่นะ" พี่ฉานดีดกีตาร์ต่อไป ผมค่อยๆ เดิน
ออกจากห้อง ตอนที่เดินพ้นประตูออกมาแล้วผมก็ได้ยินเสียงชาร์มแว่วเข้ามา
ในหูอีกรอบ

"ฉาน ฉานจะอยู่ในห้องสองต่อสองกับไอ้จูนไม่ได้นะ"

"ทำไมจะไม่ได้ ูแค่สอนกีตาร์เขา"

"ถ้ามันคิดอะไรกับฉานจะทำไง"

ผมเริ่มรู้สึกงุนงงขึ้นมา อะไรทำให้มันคิดแบบนี้ได้

"ก็แปลว่ากูหล่อไง" คนพี่ตอบอย่างง่ายดาย "นี่มึงหวงจูนใช่มั้ย"

"จะบ้าเหรอ!"

"กูไม่ได้คิดอะไรกับคนที่น้องตัวเองแอบชอบหรอก"

"ชาร์มไม่ได้ชอบมัน"

"มึงชอบ กูรู้"

"ไม่ได้ชอบ"

"แน่ใจ?"

"แน่!"

"หึๆ ภูจะคอยดู"

"คอยดูไปเลย ยังไงซารัมก็ไม่มีวันชอบไอ้จูน!"

ผมที่ยืนฟังอยู่แถวๆ หน้าประตูรู้สึกจิตใจเล็กลงๆ กับคำพูดประโยคนั้น แต่ผมก็สับัดหน้าเพื่อที่จะทิ้งความรู้สึกบ้างๆ นี่ไป หึ ผมเองก็คิดว่าตัวเองไม่น่าจะชอบไอ้ซารัมเหมือนกัน

แม้ว่าผมจะคิดว่ามันหลอมากก็ตามที

มั้งนะ...

โวย ผมไม่รู้จริงๆ เพราะปัญหาก็คือ...ผมไม่เคยเจอผู้ชายคนไหนที่ทำให้ใจสั่นมากเท่าไอ้ซารัมมาก่อน

ผมได้ศิระบอกหลานในบ้านสกุลวัฒนภัทรหลังนี้ โดยที่ไม่ได้เข้าไปบอกหลานเธอจริงๆ เนื่องจากไม่อยากจะรบกวนเวลาที่คุณน้ากำลังทำงาน และเมื่อผมเดินพ้นประตูรั้วมาระยะหนึ่งแล้วก็ได้ยินเสียงมอเตอร์ไซด์ดังมาจากบ้านที่ผมเพิ่งจะมา

ประตูบ้านถูกเปิดออก ก่อนที่ใครคนหนึ่งจะขี่มอเตอร์ไซด์ออกมาอย่างรวดเร็ว

คนคนนั้นคือซารัมนั่นเอง

ป็น!

"ขวาทง!" มันบีบแตรใส่ผมแล้วบิดคันเร่งจนผมตกใจสะดุดเท้าตัวเอง ล้มลงไปกับพื้น ผมมองตามสาเหตุที่ทำให้ผมหกล้มอย่างมีน้ำใจ แต่คนคนนั้นกลับขี่มอเตอร์ไซด์ผ่านไปไกลแล้ว

แหม่เอ๊ย

รู้สึก...รำคาญมันมากจริงๆ

ผมมองตามไอ้ซารัมอย่างคาดโทษ ก่อนจะสลับไปมองบ้านสกุลวัฒนภัทรทางด้านหลัง

แล้วก็คิดอะไรออกขึ้นมา

หึ ใช้อิฐารมย์เลย สงสัยเราจะได้เจอกันบ่อยแน่ๆ

ถูกอดัดประเด็นเรื่องที่ถูบแอบใจสั้นกับมึงไปก่อนก็แล้วกัน

ตัวอย่าง

Chapter 2

ปังๆๆ

ผมที่กำลังแต่งตัวอยู่ถึงกับมองบนเมื่อได้ยินเสียงคนกระหน่ำทุบประตูอย่างบ้าคลั่ง

"จูน! ลงมากินข้าวได้แล้ว!"

"กินข้าวเร็วจูน!"

แม้ว่าจะใช้ชีวิตกับฝาแฝดลูกติดน้ำฝนกา ภรรยาใหม่ของพ่อมานานกว่าครึ่งปีแล้ว แต่ผมก็ยังไม่เคยชินสักที จากที่เคยเป็นลูกคนเดียวมาสิบกว่าปีแล้ว จูๆ ก็มีน้องชายนี้ให้ตายยังงั้นผมก็ไม่สามารถเข้าใจให้คุ้นเคยได้

"กำลังจะออกไปแล้ว" ผมบอกด้วยน้ำเสียงปลงๆ

ปังๆๆ

"กินข้าวๆ" แผลคนไหนไม่รู้กำลังประทุษร้ายประตูห้องของผมอย่างต่อเนื่องจนผมรู้สึกปวดหัวตุบๆ ต้องจำใจเปิดประตูห้องตัวเองออกเพื่อให้น้องเลิกทุบสักที ผมก้มหน้ามองวีสักกับวูดก้าที่มองผมด้วยนัยน์ตากลมแป้น

"พ่อบอกให้จูนเร็วๆ หน่อย"

"ทำไมต้องรีบด้วย เผลอยังมีอีกตั้งเยอะ"

"จูนต้องไปโรงเรียนพร้อมกับพี่น้ำโหดที่บ้านหลังนั้น" วูดก้าชี้มือไปทางบ้านสกุลวัฒนภัทร

"ใครนะ" ผมเลิกคิ้วอย่างสงสัย

"พวกพี่หน้าโหดโง่ หน้าโหดๆ อะ" วิสก็เสริม

ไฉนที่ว่าต้องเป็นไอ้ซารัมแน่นอน พี่มานหน้าตาดูใจดีจะตาย "ทำไม
ก็ต้องไปกับพวกนั้นด้วย"

"ไม่รู้ พ่อบอกมาแบบนี้" วิสก็ยกไหล่ "แม้จะเป็นตระกูลที่ไม่ค่อยชอบ
ขึ้นหน้ากันแต่มันก็เป็นเรื่องในอดีต เมื่อมาอยู่ใกล้กันก็ให้ความรู้สึกแตกต่างไป
คงเพราะเป็นเพื่อนบ้านด้วย ยังไงผูกมิตรเอาไว้ก็น่าจะดีกว่า"

ผมขมวดคิ้วและนินทา ไม่ใช่เพราะวิสก็พูดประโยคยาวๆ แต่เป็นเรื่อง
ที่ว่าบางทีพ่อก็ทำอะไรผิดกิจการโดยไม่รอฟังความเห็นลูกชายอย่างผมเลย
ก่อนหน้านี้ในตอนที่แม่ยังอยู่ท่านไม่ใช่คนแบบนี้ ท่านใจดีและมีเวลาให้ผม
อย่างสม่ำเสมอ แต่พอแต่งงานใหม่ท่านก็เย็นชามากขึ้น เอาแต่บังคับให้ผมทำ
ในสิ่งที่ไม่อยากทำ และนั่นก็ส่งผลให้ผมเป็นคนแข็งกระด้างกับที่บ้านสุดๆ

แต่ก็อาจจะยกเว้นกับน้องฝาแฝด เห็นตากลมๆ ของทั้งคู่ที่ไรแล้วผมรู้สึก
ใจอ่อนทุกทีไป

"เดี่ยวพี่ไปคุยกับพ่อเอง"

"พอไปทำงานแล้ว" วู้ดคำตอบ "ออกไปกับพี่อมรตั้งแต่เช้า"

"นี่ยังไม่เจตโหม่งครึ่งเลย"

"พ่อต้องไปดูโรงงานอะไรก็ไม่รู้"

จากที่คุยกันไว้พี่อมรซึ่งเป็นคนขับรถของที่บ้านต้องไปส่งผมที่โรงเรียนก่อน
ตามด้วยโรงเรียนของแฝด และก็ไปสุดทางที่ที่ทำงานของพ่อ แต่ดูเหมือนว่า
แผนการทุกอย่างจะถูกปรับเปลี่ยนใหม่โดยคุณพ่อสุดเอาแต่ใจของผม

น่าเบื่อฉิบหาย

"แล้วเฮ้งสองคนจะไปเรียนยังงัยอะ"

"แม่จะไปส่ง" วิสก็ตอบอย่างไร้เดียงสา "แม่บอกไม่อยากจะรบกวนคนบ้านโน้น"

เอ่อ...แล้วผมล่ะ ผมอยากรบกวนมากมั้ง

ผมหอบสัมภาระลงมาถึงล่างด้วยอารมณ์มึนงงปนงัวมัว จะจะไปบอก
น้ำผกาผู้เป็นแม่เลยว่าขอติดรถไปโรงเรียนด้วย แต่สิ่งที่ผมเห็นกลับเป็น
น้ำผกาที่ยืนอยู่ตรงตีนบันไดพร้อมกับถุงกระดาษบรรจุอาหารเช้า

"ลูน รับนี่ไป" น้ำพุตอย่างตื้นๆ เล็กน้อย "รถบ้านโน้นมารอที่หน้าบ้าน ตั้งแต่ห้าโมงที่ก่อนแล้ว"

"หา?" ผมช็อกตาค้าง "น้ำครับ ผมไม่อยากไปกับบ้านโน้น"

"ดูเหมือนพอจะไปคุยๆ กับน้ำเซอริโอเอาไว้แล้วนะ น้ำเองก็...ไม่กล้าขัด" อีกฝ่ายมีสีหน้าลำบากใจ

"แต่ผม..."

"น้ำขอโทษ" เธอยัดถุงกระดาษใส่มือผม "โชคดีนะลูน"

"เดี๋ยว"

"โชคดีนะลูน" วิสก็กระโดดเหิงๆ

"โชคดี!" รวดกำว้างเข้ามาถอดผมแล้วปล่อยภายในเสี้ยววินาที

ผมพูดไม่ออกบอกไม่ถูก จะโวยวายก็รู้สึกว่าการทุกอย่างมันกะทันหันเกินกว่าจะแปลงเสียงอะไรออกมา ผมโดนเด็กแฝดสองคนดันหลังจนมาถึงประตูหน้าบ้าน โดยที่ไม่ได้สมัครใจอะไรเลย

ประตูรั้วเปิดกว้างทำให้เห็นรถตู้สีดำคันหนึ่งจอดอยู่ และมีคนยืนฟัง ประตูรถพร้อมกับทำหน้าที่ไม่พอใจอยู่หนึ่งคน

"นานเป็นชาติ" ชาร์มัททักทายผมด้วยถ้อยคำระรื่นหูโคตร (ประชด)

"กูไม่ได้อยากไปเรียนพร้อมมึงตั้งแต่แรก" ผมสวนกลับด้วยอารมณ์ขุ่นมัว เื่อ การเรียนของผมที่โรงเรียนใหม่จะไปรอดมั๊ยถ้าวันแรกของผมจะเริ่มด้วยความหงุดหงิดแบบนี้

"กูก็ไม่อยากเหมือนกัน" แล้วชาร์มก็สะดุ้งเพราะประตูรถถูกเปิดออก ผมมองเข้าไปด้านใน เห็นพี่มานที่อยู๋ในชุดนักเรียนกำลังนั่งอยู่

"ไปกันได้แล้วทั้งสองคน"

ผมกับชาร์มพากันขึ้นรถ ก่อนที่ผมจะพาตัวเองไปนั่งข้างหลัง ส่วนชาร์มก็นั่งที่นั่งทางด้านหน้าคู่กับพี่มาน

"ทำไมต้องมารับมันด้วยก็ไม๊รู้" ชาร์มปนราวกับผมไม่ได้นั่งอยู่ทางด้านหลัง

"ก็ไปทางเดียวกัน อายป่นนักเล่านา" พี่มานตอบกลับน้องชาย ก่อนจะหันมาหาผม "เป็นไงบ้าง รู้สึกตื่นเต้นปะ"

"ก็...นิดหน่อยมั้งครับ" ผมตอบแทนๆ

"แม่ต้องสร้างความอุ่นวยตั้งแต่วันแรกจริงๆ" ชาร์มบ่นอีกแล้ว

"ทำไมจูนต้องสร้างความอุ่นวยด้วย" พี่มานเหล่ตามองแล้วถาม

"ฉานก็ดูหน้ามันดิ"

"แบบนี้แปลว่ายอมรับแล้วใช่มั้ยว่าจูนหน้าตาดี"

"ชาร์มเปล่า!"

"โอ้ย เลิกโวยวายสักที" พี่มานยกมือขึ้นมาปิดหูตัวเอง "ทำไมอยู่ต่อหน้าจูนต้องทำตัวไม่ถูก ไม่เป็นตัวของตัวเอง"

"ฉานพูดไปเรื่อย"

"ไม่ได้พูดไปเรื่อย กูฟังนะ ทำไมกูจะไม่รู้ว่ามันผิดปกติไป"

ผมได้แต่นั่งตัวลีบอยู่เบาะหลังสุด ไม่รู้จะทำตัวยังไงกับการถูกพูดถึงในระยะเผาขนแบบนี้ แต่ที่แน่ๆ ผมรู้สึกได้ถึงความรู้สึกของพี่น้องทั้งสองคนในชุดนักเรียน โดยเฉพาะชาร์ม แม้มันจะเป็นเพียงแค่เด็ก ม.สาม แต่ความสูงที่ดูเหมือนเด็ก ม.ปลาย ของมันก็ทำให้เจ้าตัวกูเห่ไม่หยอก

ก็ต้องยอมรับว่าในสายตาของผม...ชาร์มแม่เป็นคนทีหล่อจริงๆ

"อากาศดีด้วยวันนี้รู้จ๊อบเฮาหมอ'ไซค์มาก็ดี" ชาร์มพูดเหมือนบ่นกับตัวเอง

"ที่เอาออกมาเมื่อวานยังโดนแม่ตำไมพ้ออีกเหอ" พี่มานสวน

"แล้วบ้านเราจะมื่อ'ไซค์ไว้ทำไมอะ ถ้าไม่ให้ชาร์มขี่"

"มีไว้ให้พี่อุม่อขี่ไปซื้อกับข้าว"

"รู้มั้ยว่าชาร์มโดนเพื่อนล้อเรื่องนี้ตลอด"

"เรื่องอะไรวะ เรื่องที่มีรถมารับมาส่งเนี่ยนะ"

"เพื่อนในแก๊งชาร์มขี่ม่อ'ไซค์กันทั้งนั้น"

การกินอาหารเข้าแบบระมัดระวังบนรถตู้ที่มีสองพี่น้องเถียงกันนี้มันก็เป็นอะไรที่เพลินดีเหมือนกัน อาจจะเพราะบทสนทนาระหว่างทั้งคู่ไม่ใช่เรื่องของผมอีกต่อไป

"ไปคุยกับแม่เอาเอง"

"ฉานก็รู้ว่าแม่ไม่ยอมอยู่แล้ว"

"งั้นก็ไปนอนฝันเอา"

"อะไรวะ" คนน้องกระที่บเท้าบนรถ "แทนที่จะช่วยพูดกับแม่ให้หน่อย"

"มีงั้นเด็กอารมณ์ร้อน พอโกรธรูปก็ไม่ค่อยมีสติ แล้วยิ่งซุ่มอชัศอีก ยิ่งงี้ก็อันตราย"

ชาร์มเริ่มสงบสติลงเมื่อคำพูดของพี่ชายเริ่มมีเหตุผล ผมลองมองมัน ระหว่างที่เคี้ยวแซนวิชไปด้วย จนมันหันมามองผมที่เบาะหลัง ผมก็เลยต้องหันหน้ามองไปทางอื่น

"เย็นนี้ไม่ต้องตามมาที่ห้องซ้อมดนตรีนะ เข้าใจปะ" พี่มานพูดกับน้องตัวเอง

"ทำไมอะ" ชาร์มวิวยาวอีกรอบ "เพื่อนๆ ในวงมานก็บอกนี่ว่าชาร์มไปได้เท่าที่ชาร์มอยากไป"

"กูไม่อยากให้ไปละ"

"ทำไม"

"ไม่มีเหตุผล"

"อะไรของมานวะ"

"แล้วนี่รู้ยัง" ผมเริ่มจับจุดได้ว่าพี่มานชอบเปลี่ยนเรื่องเวลาที่ชาร์มไม่เหมือนกล่อมเด็กทารกที่กำลังร้องไห้ให้สนใจเรื่องอื่น แล้วเด็กจะได้หยุดร้องอะไรทำนองนั้น

"รู้อะไร"

"ลุงสมัครเรียนกีตาร์กับกูละ"

ผมแทบลาลักอาหารที่อยู่เ็นปากก็แทนที่พี่มานจะทำให้พายุอย่างชาร์มสงบ กลับทำให้พายุลูกนี้โหมกระหน่ำหนักขึ้นมากกว่าเดิม

"ได้ไง!"

"ไม่รู้โว้ย ก็ลุงมาขอสมัคร" พี่มานหันหลังกลับมายิ้มให้ผม "ไร้มัยจุน"

"เออ..." ผมพูดไม่ออก เข้าๆ แบบนี้หัวสมองของผมมันไม่ค่อยทำงาน ยิ่งงี้ก็ไม่รู้

ชาร์มหันมากระซกเสียงใส่ผม "มีงิดอะไรกับพี่กูปะเนี่ย"

อะไรนะ "หา?"

"มึงต้องคิดอะไรกับพี่กูเนี่ย เจอหน้าแค่วันเดียวก็วิ่งเข้ามาสมัครเรียนด้วยแล้ว"

วี่ง...อะไรนะ ทำไมไม่กูดุแย

"ฉมาน รู้แบบนี้แล้วยังจะสอนมันอีกหรอ!"

แม่ง เหตุผลที่ผมอยากเรียนก็มีอยู่แค่ไม่กี่เหตุผลหรอก หลักๆ เลยคือผมไม่ค่อยอยุ่อยากอยู่บ้าน และรองลงมาก็คือผมอยากแกล้งให้ซารัมต้องเห็นหน้าผมจนมันทนไม่ได้แล้วก็อกแตกตายไปเลย

ตอนนี้อัยกอยากจะเลื่อนเหตุผลรองมาเป็นเหตุผลหลักแล้ววะ

"รู้อะไร" พี่ฉมานยังคงยียวนกวนน้องชาย

"รู้ว่าจูนมันชอบ"

"ไม่รู้ เพราะจูนไม่ได้ชอบกู"

"ไม่ชอบได้ไง ใครๆ ก็ชอบฉมาน" นี่ตกลงให้อัยกมันเป็นน้องพี่ฉมานหรือเป็นแฟนคลับนั่น เบอริวของพี่ชายตัวเองกันแน่

"มึงอย่าไปพูดแบบนี้ให้ใครฟังนะเว้ย กูอายุเขา"

"อายุอะไรกัน ก็มันคือความจริง!"

สิ่งที่ผมสัมผัสได้อีกอย่างหนึ่งก็คือน้องชายคนนี้จะเกะติดพี่ชายแจ ทั้งอยากมีส่วนร่วมทั้งหวงพี่จนออกนอกหน้า และในส่วนของพี่ชายนั่นก็น่าจะรู้ดีด้วยไม่แน่ใจว่าพี่ฉมานปลื้มในเรื่องนี้มั้ย ผมเองก็เพิ่งรู้จักทั้งสองคนไม่กี่วันเอง

"กูไม่ได้ชอบพี่มึง"

กูปลื้มมึงต่างหาก

ให้ตายเถอะ ตีใจซะมัดที่ซารัมมันอ่านใจคนอื่นไม่ได้

"มึงชอบพี่กู รู้!"

โวยวายอีกละ มึงจะพูดให้คนทั้งจังหวัดได้ยินหรือไงพูดเบาๆ ไม่เป็นหรอ!"

สิ้นเสียงของผม พี่ฉมานก็หัวเราะดังลั่นอย่างถูกอกถูกใจ ซึ่งทำให้น้องชายตัวเองรู้สึกเสียหน้าอย่างแรง

แล้วคนที่กำลังจะโดนเต็มๆ ก็คือผม

"ทำไม มึงเขินหรือไงที่มึงชอบพี่กู!"

"กูไม่ได้ชอบพี่มึง แล้วกูก็ไม่ชอบที่มึงเสียงดังด้วย!"

"เสียงกูก็เป็นแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร!"

"งั้นก็ควรจะหัดสงบสติอารมณ์ ทำตัวให้ดีกว่านี้หน่อยมัย ไม่ใช่ว่าทุกคนจะทนเสียงมึงได้ กูนี่แหละที่ทนไม่ได้แล้วคนนึง!"

ชาร์มอัปากพะงาบๆ ส่วนพีเฒานก็เอาแต่กุมท้องตัวเองเพราะขำไม่หยุด โชคดีที่รถมาถึงเขตหน้าโรงเรียนแล้ว ชาร์มกับผมก็เลยไม่ต้องเถียงกันต่อ

แล้วเมื่อเห็นรั้วโรงเรียนใหม่ ผมก็เกือบลืมไปเลยว่าต้องนับหนึ่งใหม่กับการเข้ามาเรียนในชั้น ม.สาม ซึ่งไม่ค่อยมีใครในจังหวัดนี้เขาทำกันนักเพราะส่วนใหญ่ก็ต้องสมัครเข้าเรียนตั้งแต่ ม.หนึ่ง เว้นเสียแต่ว่าคนคนนั้นมันจะต้องเส้นใหญ่จัดๆ

และคนคนนั้นที่ว่าก็คือผมเองแหละ

ผมออกไปนอกหน้าต่างรถ เห็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเดินอยู่เต็มไปหมด ความรู้สึกตื่นตระหนกเริ่มเล่นงานผมซ้ำๆ เมื่อนึกคิดขึ้นมาได้ว่าตัวเองไม่มีคนรู้จักอยู่ในโรงเรียนแห่งนี้เลยแม้แต่คนเดียว นี่มันให้ความรู้สึกไม่ต่างจากลูกหมาหนึ่งตัวที่กำลังจะเข้าไปอยู่ในดงเสือโคร่งยังงี้ยังงั้น

ผมเหลือตกขณะที่นั่งอยู่บนรถซึ่งขยับเคลื่อนไปได้เพียงเล็กน้อยเพราะพิษการจราจรในวันเปิดเทอม ทำให้ผมมีเวลาเตรียมใจนิดหน่อย

คิดว่าตัวเองจะไม่ตื่นเต้น แต่เอาเข้าจริงๆ ผมกลับหนีความรู้สึกนี้ไม่ได้

"โอเคมัยจุ่น"

"มึงตายแน"

เสียงแรกเป็นเสียงของพีเฒาน และเสียงที่สองนั้นไม่ต้องเดาให้ยากเลยว่าเป็นเสียงของใคร

ทันทีที่ผมบอกขอบคุณลุงคนขับรถของบ้านสกุลวัฒน์ภัทรและแยกตัวจากสองพี่น้อง ผมก็ยืนโดดเดี่ยวอยู่ท่ามกลางคนที่ผมไม่รู้จักนับร้อย

เอาไงต่อดีทีนี่

ความรู้สึกเกร็งไปทั้งตัวและอาการเคอะเขินเริ่มเล่นงานผม ยิ่งเมื่อรู้สึก

ได้ว่าตัวเองกำลังถูกจับจองมากกว่าปกติผมก็ยังสติเสลิดหนักเข้าไปใหญ่ ผมไม่มั่นใจในตัวองศาเสียเลย ไม่กล้าแม้แต่จะขยับเขยื้อนกับกลัวว่าเมื่อก้าวไปทางซ้ายหรือขวาแล้วผู้คนโดยรอบจะยิ่งจับจองผมมากขึ้นกว่าเดิม ฉะนั้นผมจึงยืนตัวแข็งที่อยู่กับที่

"เด้อ" ผมได้ยินเสียงหนึ่งดังอยู่ใกล้ๆ แล้วเมื่อหันไปมองก็เห็นชาร์มซึ่งตัวสูงกว่าผมประมาณครึ่งคืบ ยอมรับเลยว่าผมรู้สึกดีใจมากที่ได้เห็นมัน "จะยืนนิ่งอยู่ตรงนี้นะลูกมึงบวชเลยมัย"

ผมกลืนน้ำลายแล้วทำเป็นเหิดหน้าขึ้น "ก็ไม่รู้ว่าจะไปไหน"

"เวลาเข้าๆ รอเข้าแถวแบบนี้ ส่วนใหญ่เด็กที่นี่จะไปหาอะไรกินไม่ก๊อลอกการบ้าน" มันเอามือล้วงกระเป๋า "มึงอยู่ห้องไหนนะ"

"หก"

"ห้องหก" ชาร์มเอ่ยทวนอย่างไม่อยากจะเชื่อ "มึงได้ชี้แจงแก้ตั้งแต่วันแรกแหมะมัย รู้มัยว่าห้องนั้นนะเต็มไปด้วยอันธพาล"

"ยังมีคนที่เป็่นักเลงมากกว่ามึงอีกเหรออ" ผมกล่าวอย่างซื่อๆ

"นี่มึงหลอกด่ากูเหรออ"

"ก็กูคิดอย่างนั้นจริงๆ"

ดูเหมือนอีกฝ่ายจะตกอยู่ในโมเมนต์ที่ว่าควรจะมีใจหรือว่าควรจะต้องบอกผมในสิ่งที่ผมเพิ่งพูดดี แต่สุดท้ายมันก็เลือกที่จะภูมิใจในตัวเอง

"ถึงแม้ว่าห้องมึงจะเต็มไปด้วยพวกอันธพาล แต่กูนี้แหละโหดที่สุดละ" มันยัดดอก

"จ๊ะ" ผมประหลาด

มันยื่นลิ้นกระป๋ามองหน้าผมสลับกับมองพื้น จากนั้นก็เดินไปเดินมาเหยียบพื้นอยู่รอบๆ ตัวผมราวกับคนว่าง

"ทำอะไรของมึง" ผมถามงงๆ

"อยู่เฉยๆ เถอะน่า"

"ไม่มีที่ไปหรือไง"

มันจืปากไม่ยอมตอบผม แล้วผมสังเกตเห็นว่ามันคอยมองไปยังจุดจุดหนึ่ง

ซึ่งก็คือได้อาคารเรียนบ่อยๆ ผมได้แต่สงสัยกับการกระทำของมัน อีกฝ่ายเดินเยื้องพื้นสลับกับมองไปที่จุดเดิมอยู่แบบนั้นเป็นเวลาหลายนาที จนในที่สุดเมื่อที่ตรงนั้นถูกเติมเต็มด้วยกลุ่มคนที่เพิ่งมาโรงเรียน มันก็ได้ถูกรื้อเอยขึ้นมา

"ตามมานี่" ชาร์มกล่าวเสียงห้วน

"ไปไหน"

"ตามมาเถอะน่า"

ผมมองตามหลังชาร์มอย่างไม่ค่อยพอใจ แต่สุดท้ายก็ต้องเลือกที่จะเดินตามมันไปเพราะไม่มีทางเลือกอื่น มันพาผมมาหยุดอยู่ที่กลุ่มเด็กกลุ่มหนึ่ง ซึ่งนั่งอยู่ตรงบริเวณที่มันคอยมองมาตั้งแต่เมื่อครูนี

ทุกคนมองผมกับชาร์มพร้อมกับทำตาโต

"นี่เพื่อนใหม่ห้องสี่ง" ชาร์มมันพูดส่งๆ แล้วก็เดินจากไป ทิ้งให้ผมยืนอยู่ตรงนั้นคนเดียวอย่างมึนๆ

"เพื่อนใหม่?"

"ใครกัน"

"เข้ามาเรียนใหม่ตอนนี้ได้ด้วยหรอ"

"เฮ้ย ดูนามสกุลซะก่อน"

รู้ตัวอีกทีผมก็ถูกมือหนึ่งจุดให้นั่งลงเพื่อให้กลุ่มเด็กห้องหกมองได้ถนัด ที่แรกผมนึกว่าชาร์มมันจะช่วยชีวิตผมด้วยการพามาหาเพื่อนใหม่เพื่อที่ผมจะได้ไม่เย็นแกร่วอยู่คนเดียว ทว่าตอนนี้ผมรู้แล้วว่ามันแกล้งผม

เพราะผมกำลังถูกรุม!

"วิทยากรน่หรอ ไซที่ขายเพชรปะ"

"ขายเพชรที่ไหน ขายรถยนต์ต่างหาก"

"ไม่ใช่โร้ย ขายมอเตอร์ไซด์"

"กูได้ยินว่าเป็นร้านอาหารนะ"

"ตกลงบ้านนายขายอะไรบ้าง" เด็กหนุ่มที่ใส่แว่นกลมโตหันมาจ้องผมเขม็งราวกับว่าถ้าไม่ตอบผมจะโดนคนทั้งกลุ่มนี้แบนทันที แบบทั้งๆ ที่เพิ่งรู้จักกันนี่แหละ

"เอ่อ..." ผมเกาท้ายทอยอย่างลำบากใจ "ก็ถ้าจะพูดให้ถูกมันก็..."

"ขายทั้งหมดใช่ไหมละ"

"แหละๆ ก็ใช่"

"เชี่ย อยากรวย!" เจ้าแวนตบมือแปะๆ อย่างกับว่ากำลังยินดีนักหนา
"มิลิน! เห็นเพื่อนใหม่ยัง ชื่อมิถุนา วริยาภรณ์แหละ!"

เด็กสาวที่ถูกเจ้าแวนเรียกหันมามอง เธอดูเหมือนสิ่งนางพญาท่ามกลาง
ฝูงผึ้งงานดูสวยสง่าตั้งแต่อายุน้อย ผมเดาว่าเธอต้องไปอยู่ในโรงเรียนนี้มากแน่ๆ
มิลินมองผมแล้วยิ้ม จากนั้นก็หันไปคุยกับเพื่อนๆ ของเธอต่อ

"นายชื่อเล่นว่าอะไรอะ" เจ้าแวนถามผมต่อ

"จูนนะ"

"เราชื่อโอมนะ คนที่สวยๆ ตรงนั้นชื่อมิลิน เป็นหัวหน้าห้อง ขำๆ มิลิน
ชื่อเบลล์กับแพรว คนนี้ชื่อเกล คนนี้ชื่อริว นี่ชื่อ..."

บอกก่อนเลยว่าผมไม่สามารถจำได้ทั้งหมดในที่นี้ โอมพูดรัวมาก ผม
จึงได้แต่ยิ้มแห้งๆ แล้วพยักหน้าเบาๆ เพื่อนๆ กลุ่มนี้ชวนกันคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้
โดยดึงผมเข้าไปในวงสนทนาบ้าง มีการถามถึงชาร์มด้วย ดูเหมือนว่าเด็กสาว
ที่ชื่อเกลจะปลื้มไ้ชาร์ม เอ๊ะ แต่ที่จริงก็เหมือนปลื้มมันกันหมดทั้งกลุ่มนั่นแหละ

ผมยังไม่ได้สัมผัสถึงกลุ่มอันธพาลอย่างที่ไ้ชาร์มมันบอก แต่คิดว่า
น่าจะได้สัมผัสเร็วๆ นี่ถ้าได้เห็นกลุ่มห้องหกที่เป็นผู้ชาย

ผมได้แต่นั่งนิ่งๆ อย่างเกร็งๆ พังเพื่อนใหม่พูดเรื่องอะไรไม่รู้จนกระทั่ง
ความสนใจของผมหลุดไป ผมหันซ้ายหันขวาจนไปเห็นเด็กสาวใส่แว่นท่าทาง
ห้าวๆ กับเด็กหนุ่มท่าทางดั่งดั่งที่หน้าตาดูคุณหนูมาก สองคนนั้นคุยกัน
อย่างออกรสโดยไม่สนใจโลกภายนอกเลย

รู้สึกถูกชะตายังไงก็ไม่รู้แฮะ

ถ้ามีโอกาส...ผมว่าจะไปทำความรู้จักกับสองคนนี้อาไ้

ดูเหมือนว่าโอกาสนั้นจะมาถึงเร็วมาก

การเข้าแถวของชั้น ม.สาม นั้นเรียงเป็นห้องละสองแถวแยกชายหญิง

จากคนตัวเล็กไปจนถึงคนที่สูงที่สุด ผมดันอยู่ติดกับเด็กหนุ่มตุงตุงและได้อยู่ติดกับเด็กสาวหัวเราะเพื่อนของเขาด้วย ผมจึงถือโอกาสทำความรู้จักทันที

"เราชื่อซ็องนาง" เธอบอกผม

"ส่วนเราเป็นตุ๊ด ชื่อเดซี่"

"จริงๆ แล้วพ่อมันตั้งชื่อมันว่าเมธีนะ" ซ็องนางกระซิบกับผม

ผมยิ้มก่อนจะบอกข้อมูลของตัวเอง ทั้งสองไม่ได้ตื่นเต้นเหมือนกับที่เพื่อนกลุ่มแรกรู้สึก ยิ่งทำให้ผมรู้สึกชอบทั้งสองหนักมากขึ้นไปอีก

"มีแต่คนมองนาย" เดซี่มองไปรอบๆ อย่างตื่นเต้น "เดี๋ยวนายต้องดังมากแน่ๆ"

"อาจเป็นเพราะเราหน้าใหม่ล่ะ" ผมบอกพลางยกไหล่

"ดูโกลั๊ว ยิ่งหล่อเนอะ" ซ็องนางมองหน้าผมพร้อมกับทำหน้าตาย อันนี้ชมหรืออะไรเนี่ย

"ขอบคุณ"

"มีแฟนยัง"

"หา?" ผมตกใจกับคำถามของซ็องนาง "ยัง"

"เยี่ยม" ซ็องนางพ่นลม ดูเธอไม่ได้หมายความว่าพูดเท่าไร "แบบนี้ห้องเราต้องวุ่นวายมากขึ้นแน่ๆ แค่มิลินกับธีก็วุ่นวายมากพออยู่แล้ว"

"ธี?"

"คนที่หล่อที่สุดของห้องนะ แต่อย่าไปยุ่งเลย น่ากลัว" เดซี่ทำท่าขมลูก "คนที่ขี้นอยุ่ข้างหลังสุดนั่นไง"

ผมหันไปมองตามสัญชาตญาณ ก่อนจะรู้สึกตกใจเมื่อเห็นว่าคนที่ตัวเองจะแอบส่องกำลังมองมาที่ผมเหมือนกัน ธีคือคนที่หล่อสมกับที่เดซี่บอก แถมยังตัวสูงจนต้องยืนอยู่แถวหลังสุด แต่เหนือสิ่งอื่นใด...ผมสัมผัสได้ถึงคำว่าอันตรายอย่างที่ไม่ธรรมดาเลย ยิ่งมองคนอื่นๆ ไล่จากธีจนมาถึงตัวผม ผมก็รับรู้ได้ถึงคำว่าน่ากลัว

"น่ากลัวจริงๆ" ผมพูดกับเดซี่อย่างเห็นด้วย ในระหว่างที่หันหน้ากลับมาตาของผมดันไปเห็นไอ้ซารัมซึ่งอยู่หลังแถวของพวกผู้ชายห้องหนึ่ง ใบหน้ามัน

หล่อโดดเด่นมาแต่ไกลท่ามกลางแสงแดดในยามเช้า "พวกห้องหนึ่งนี่คือพวกเรียนเก่งเหวอ"

"ซ่าย เก่งที่สุดแล้ว" ซ้องนางตอบบ้าง

ผมนึกภาพคนอย่างไอ้ชาร์มกำลังขยันทิ้งหน้าตั้งตาอ่านหนังสือ ภาพนั้นทำให้ผมยิ้มออกมาเพราะมันตรงข้ามกับบุคลิกของคนอย่างมันแบบสุดขีด

"จูนมีคนรู้จักที่อยู่ห้องหนึ่งเหวอ" เดซี่ถาม

"ไม่เชิงรู้จักหรอก บ้านอยู่ไกลกัน" ผมเอ่ย

"ใครอะ"

"อย่าบอกนะว่าเป็นชาร์ม" ซ้องนางสวนขึ้นมา

ผมทำหน้าประหลาดใจ "รู้ได้ไง"

"ก็โชคชะตาก็จะพาสิ่งที่เราไม่ชอบมาอยู่ใกล้ตัวเราเสมอแหละ เรามันก็เป็นคนดวงช่วยแบบนี้" ซ้องนางบ่นด้วยท่าที่เกินอายุ

"ห้องไม่ชอบชาร์มเหวอ" ผมถามอย่างทิ้งๆ

"ไร้ความ"

"..."

"มันหล่อเกินไป"

ผมหันไปสบตากับเดซี่ผู้เฒ่าแต่ยิ้มแฉ่ง

หลังเลิกแถว ผมเกาะติดอยู่กับซ้องนางและเดซี่โดยอัตโนมัติ ยิ่งคุยก็ยิ่งรู้สึกถูกคองนั้นผมจึงอยากจะเป็นเพื่อนกับทั้งสอง แต่ไม่นานนักก็เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้ผมไม่แน่ใจว่าสองคนนั้นจะยังอยากเป็นเพื่อนผมหรือไม่

"นี่ไง พี่คนหล่อที่บอก!"

"เหี้ย หล่อจัด جد"

"มึงเข้าไปขอไอจีพี่เค้าดี"

"พี่คะ พี่อะไรคะ"

ในช่วงเวลาที่นักเรียนส่วนใหญ่กำลังฉว่นวายระหว่างแยกย้ายขึ้นไปตามอาคารเรียน ทำให้ผมได้เจอนักเรียนชั้นอื่นๆ โดยเฉพาะน้อง ม.หนึ่ง และ ม.สอง

ที่เดินไปพร้อมๆ กันกับผมและเพื่อนๆ

"พี่ชื่อไร้ง่า"

"ชเวแทซของจ๊ะ ถ้าไม่รู้จักก็เสิร์ชกูเกิลเลย" ซ็องนางบอกกลุ่มน้องๆ ก่อนจะดันตัวผมไปข้างหน้า ทำท่าเหมือนผู้จัดการที่กำลังปกป้องดาราน้องๆ ไม่มีผิด

"พี่เขาเป็นคนเกาหลี่หรือ หนูเห็นนามสกุลยวๆ ของพี่เขาอยู่บนอกเสื้ออยู่นะ" น้องแม่งสู้วะ

"ให้ชื่อปลอมเข้าโรงเรียนไง จริงๆ แล้วชื่อจริงเป็นชื่อเกาหลี่"

"จริงหรือคะ!"

"จริงจ๊ะ พี่จะโกหกน้องทำไม" ซ็องนางดึงแขนผมให้เดินเร็วขึ้น

"ใครคือชเวแทซของ" ผมถามงงๆ

"เราเมกขึ้นมาเอง" เธอตอบ

"น้อง หล่อจัง"

"เชียไ้เด็กนี่แม่งหล่อ"

"ดารานะวะ"

"เล่นซีรีส์ปะ"

"น้องเป็นใคร น้องชื่ออะไร!"

คราวนี้เป็นเสียงของกลุ่มพี่ม.ปลาย ที่ดังมาจากทางด้านขวา เต๋ยทัตผม (ทิพย์) ของตัวเองต่อหน้ารุ่นพี่ผู้ชาย ม.ปลาย สองสามคนที่กำลังเดินอยู่ไม่ไกล ไม่ไกลจากเรา

"พี่ถามหนูหรือ"

"เปล่า พี่ถามถึงเพื่อนน้อง เพื่อนน้องชื่ออะไร"

"ชื่อศักดิ์"

"ชื่อศักดิ์จริงดิ"

"หนูจะโกหกพี่ทำไมละคะ"

ซ็องนางดึงแขนเต๋ยให้รีบเดินไปอีกคน ผมได้แต่ก้มหน้างูต อันที่จริงผมก็ไม่ได้อยากจะเป็นเป้าสายตาแบบนี้ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

"ขอโทษนะ" ผมกระซิบบอกกับเพื่อนใหม่

"ขอโทษทำไม" ช้องนางขยิบตาให้ผม

"ออกจะสนุก" เดซี่หัวเราะอย่างมีความสุข

คิดว่าต้องมีสักวันที่ผมต้องเลี้ยงขนมตอบแทนเพื่อนทั้งสองคน

คาบแรกของวันนี้เป็นวิชาภาษาไทย โต๊ะเก้าอี้ในห้องเรียนถูกจัดให้เป็นคู่
ฉะนั้นผมจึงนั่งโดดเดี่ยวอยู่ข้างหลังเดซี่กับช้องนาง

และด้านหลังของผมก็คือกลุ่มเด็กผู้ชายเสียงดังลั่นๆ นำโดยอีซึ่ซึ่งนั่งอยู่
หลังสุด

"นาย" เพื่อนของอีคนหนึ่งพุ่งตัวเข้ามาข้างๆ ผม จากนั้นก็มีอีกหลายคน
ตามมา "นายเป็นตุ๊ดเปล่า"

คำถามของเพื่อนคนนั้นทำให้เพื่อนในห้องทุกคนหันมามองผมเป็นตาเดียว
เดซี่กับช้องนางทำหน้าตื่นตกใจใหญ่

"ทำไมเหรือ" ผมถามกลับด้วยน้ำเสียงเฉยๆ

"นายหน้าหวาน" ชื่อบนอกเสื้อของคนพูดคือ "นิวัธนะ" "แถมยังคบกับ
สองคนนี้ แทนที่จะมาคบกับพวกเรา"

ผมนิยามตัวเองว่าเป็นเกย์ และผมคิดว่าตัวเองสามารถคบใครก็ได้ที่ผม
พอใจจะคบ

"เราจะคบกับใครก็ได้ที่เราอยากคบ"

"กว่ามันเป็นแล้วละ" อีกคนหนึ่งส่งเสียงมาจากด้านหลัง

"เสียงนี้เตะบอลแข่งกันมั้ยละ" ไม่รู้ว่ามื่ออะไรเดซี่ผมถึงได้พูดออกไป
แบบนั้น อาจเป็นเพราะผมโมโหคนพวกนี้มั้ง

พวกมันส่งเสียงแกล้งทำเป็นกลัวผมได้อย่างน่าหมั่นไส้ ยิ่งเห็นก็ยิ่งทำให้
ความโกรธของผมพุ่งทะยาน

"อย่ามาทวนตีนพวกเหี้ย!" ช้องนางตะโกนด่าเพื่อนร่วมห้องอย่างไม่เกรงใจ
เธอทำผมทิ้งไปเลย "เขาจะเป็นอะไรก็ปล่อยให้เขาเป็น อย่ามายุ่งกับเขาได้ปะ"

"อีซึ่ มึงนั่นแหละหุบปาก" หนึ่งในกลุ่มผู้ชายสวนกลับมา "มันเป็นเรื่องของ
พวกกูกับไอ้เด็กใหม่"

"ไม่เป็นไรน่าซึ้ง" ผมบอกเพื่อนใหม่

"ไม่เป็นไรได้ยังไง พวกนั้นมันชั่วแกล้ง"

"เราไหว"

"มึงไม่ต้องมายุ่ง"

"ใช่" พวกที่อยู่หลังห้องส่งเสียงดัง

"น่ารำคาญ" ซ่องนางบนแล้วก็พุบหน้าลงกับโต๊ะ

"ปัญหาก็คือ..." นิวัฒน์พูดต่อ "วันนี้พวกเรามีนัดเตะกับพวกห้องหนึ่ง พวกคุณแข่งกับมึงไม่ได้"

ผมหรีดพลาจิกไปถึงเด็กห้องหนึ่งอย่างซาร์ม คาดว่ามีโอกาสเก้สลิปเก้จุดเก้เก้เปอร์เซ็นต์ที่ซาร์มจะร่วมเตะด้วย

"งั้นก็เอาไปเตะด้วย" ผมบอกง่าย ๆ "คอยดูฝีมือกูตอนนั้นก็แล้วกัน"

"จะดีหรือจูน" เดซี่มองผมอย่างไม่ค่อยแน่ใจ

"ดีสิ พวกเม้งจะได้หุบปากสักที"

เดซี่กับซ่องนางสบตากันอย่างเป็นห่วง สองคนนี่คงรู้ถึงกิตติศัพท์พวกผู้ชายในห้องนี้ดีสินะถึงได้เป็นห่วงผมขนาดนี้ ผมได้แต่บอกทั้งคำว่าไม่เป็นไร ถ้าไม่จัดการให้พวกนั้นเลิกตั้งคำถามตั้งแต่ตอนนี ผมก็ไม่ว่าตัวเองจะต้องติดอยู่กับคำถามพวกนั้นไปถึงเมื่อไหร่

แม้ภายนอกผมจะแสดงออกมาไม่ได้คิดอะไรมาก แต่เอาเข้าจริงๆ ผมกลับรู้สึกกดดันอยู่เหมือนกัน การเตะบอลในยามเที่ยงกับเพื่อนๆ ห้องหกนั้นคือความประทับใจแรกๆ ที่เพื่อนผู้ชายกลุ่มนั้นมันจะมีต่อผม ถ้าหากผมทำพังและเตะชีวิตผมก็อาจจะเปลี่ยนเป็นการถูกบูลลี่ตลอดทั้งเทอมขี้อหามันหน้าเกินก็ไม่ได้

ดีหน่อยที่การเรียนตลอดสัปดาห์แรกนั้นไม่ได้ยากอะไรนัก ส่วนใหญ่ครูจะให้คอร์สซิลลาบัสและก็เก๋นโน่นนั่นนี่นิดหน่อย ผมนั่งเครียดอยู่ในใจนะแม้ท่ามอยกับซ่องนางและเดซี่ไปเรื่อย จนกระทั่งก่อนพักกินอาหารเที่ยง ผมก็ได้ยินเสียงกลุ่มเด็กหนุ่มลอมมาจากหน้าห้อง

กลุ่มของซาร์ม

ไอ้เด็กเรียนพวกนี้สูงยาวเข่าดีมาก และพวกมันก็กำลังจะมาเป็นคู่แข่งกับผมในอีกไม่กี่สัปดาห์ข้างหน้า

ผมมองที่ประตูกระจกหน้าห้องอย่างหวั่นใจ แล้วหนึ่งในคนกลุ่มนั้นก็หันมองเข้ามาในห้อง

ผมกับซารัมสบตากันอย่างไม่ได้ตั้งใจภายในเสี้ยววินาที มันชะงักไปชั่วครู่ แล้วขยับตัวสำรวจบรรยากาศในห้องให้ถนัด ผมได้ยินสาวๆ ในห้องส่งเสียงตื้นตันกันใหญ่ในระหว่างนี้ด้วย

มันมองผม ผมมองมัน

แล้วมันก็เดินจากไป...

"ไหวเนไทม์จูน" เศษี่ส่งเสียงเล็กๆ ให้ผมได้ยิน

นั่นนะสิ นี่ผมก็เริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าผมจะไหวมั๊ย

ตัวอย่าง